

opusdei.org

"Vi uppmuntrar unga människor att upptäcka och välja sin egen väg"

Lidia Via arbetar sedan 2019 på Opus Deis Regionalråd i Spanien som ansvarig för aktiviteter med unga människor. I den här intervjun förklarar hon den utbildningsverksamhet som prelaturen bedriver med ungdomar och det stöd som ges i processen att urskilja kallelser till celibat.

2025-02-03

De senaste regionmötena i Opus Dei, med titeln »Fördjupa vår karisma och förnya vår önskan att tjäna Gud, kyrkan och samhället«, har återigen lyft fram ungdomarnas ledande roll i verkets nutid och framtid.

Tillsammans med hela kyrkan har Opus Dei följt en väg av reflektion över kallelsens pastoralarbete och ledsagande i processen av urskiljning av kallelser till celibat.

För ett år sedan lanserades dessutom Youth, en plattform som riktar sig till ungdomar på Opus Deis webbplats. I samband med detta jubileum talade vi med Lidia Via, chef för ungdomsarbetet vid Opus Deis Regionalråd i Spanien, för att få veta mer om Opus Deis nuvarande utbildningsverksamhet med ungdomar i Spanien, samt om de

lärdomar och förbättringar som har gjorts under nästan hundra års historia och de förhoppningar och utmaningar som ligger framför i framtiden.

Lidia Via har en examen i journalistik från Complutense Universitetet i Madrid och en Master i Corporate Reputation från Navarras Universitet. Hon är född i Madrid av katalanska föräldrar och har lett ungdomsföreningar som främjats av Opus Dei i Madrid, Zaragoza och Teneriffa, samt ett studenthem i Madrid.

Hon har startat entreprenörsinitiativ inom området kreativ kommunikation och ger råd till olika initiativ och organisationer inom området strategisk kommunikation. Under de senaste fem åren har hon ingått i Opus Deis kvinnliga ledningsgrupp i Spanien, där hon är ansvarig för ungdomsfrågor.

I det här samtalet ska vi tala om unga människor i Opus Dei. För att börja från början, hur skulle du förklara vad Opus Dei är?

Opus Dei är varje person i Opus Dei. Katoliker som med Guds hjälp vill bidra till kyrkans evangeliserande uppdrag, vara trogna Kristi budskap i vårt dagliga liv – särskilt i arbetet – och försöka samarbeta med Guds nåd så att många människor kan lära känna och möta Kristus personligen.

I början hade Opus Dei inte någon utbildningsverksamhet för minderåriga. Vad var skälet till att man startade denna verksamhet?

Det var en naturlig utveckling, typisk för en kyrklig verklighet som växte fram tillsammans med de första medlemmar som utgjorde den. När

den helige Josemaría startade Opus Dei vid 26 års ålder började han med att samla sina vänner, unga universitetsstuderande och unga yrkesverksamma, och därför var de första utbildningsinitiativen studenthem. Detta var början på sankt Rafaels arbete, som är det namn som i Verket ges till utbildningsverksamheten med unga människor.

Med tiden bildade dessa unga människor egna familjer och ville att deras barn skulle få den fostran och det stöd som hade hjälpt dem att komma närmare Gud. Så började de första aktiviteterna för ungdomar och de första ungdomsföreningarna på 50-talet. På 60-talet startade också några föräldrar skolor där de ville räkna med Verket för den kristna inriktningen av utbildningsuppgiften med eleverna och deras familjer.

Och vad erbjuder Opus Dei till ungdomar?

Opus Dei erbjuder ungdomarna aktiviteter för både andlig och mänsklig utbildning, i syfte att inspirera dem att bli kvinnor och män med integritet, som lever det kristna budskapet i sina dagliga liv och därmed bidrar till att förbättra sina sociala och yrkesmässiga miljö.

Dessa aktiviteter är varierande och beror också på vad varje person söker eller behöver. För de killar och tjejer som ber Verket om hjälp att leva sitt kristna kall mitt i världen finns det ett utbildningsprogram som omfattar veckovisa lektioner på teman som rör det andliga livet och den katolska läran, andlig vägledning, stunder av bön och av att ge sig själv till andra genom katekeser och att hjälpa människor i nöd.

Det är en utbildning som syftar till att uppmuntra unga människor att växa i sin personliga relation med Jesus Kristus, att fördjupa sina kunskaper om sin tro, att tjäna andra, att vara goda vänner, att förbereda sig för att bli goda yrkesmänniskor och medborgare i framtiden och att ta hand om sin familj.

Opus Deis förhoppning med den helige Rafaels arbete är att kunna följa med ungdomar så att de kan bli, som den helige Josemaría sa, »kristna fulla av optimism och drivkraft som kan leva sitt gudomliga äventyr i världen«, och på så sätt göra gott och förbättra samhället omkring dem.

Det verkar som om dagens ungdomar är på väg bort från kyrkans budskap och den kristna livsstilen. Vilka utmaningar ser du när det gäller att fostra dagens ungdomar?

Det första jag skulle vilja säga är att jag ibland hör en syn på dagens ungdomar som enligt min mening inte återspeglar hela sanningen. De verkar vara trötta, bräckliga och oförmögna att engagera sig i höga ideal, och det är inte min erfarenhet.

Liksom alla andra är de barn av sin tid, och varje historiskt skede får oss att vara och leva på ett specifikt sätt. Vi har ett nära exempel på hur alla unga människor i Spanien, katoliker och icke-katoliker, har reagerat på översvämningen i Valencia.

Hundratal av dem har kommit för att hjälpa till från alla städer i landet.

Vi vill att den utbildning de får ska hjälpa dem att ha en positiv inverkan på samhället. Att de – genom sina studier och sitt yrkesarbete, genom sitt sätt att förhålla sig till andra och hantera svårigheter – kan göra gott och förbättra den värld de lever i. För detta är det nödvändigt att hjälpa dem att skaffa sig ett konstruktivt kritiskt sinne, så att de i varje trend, i varje situation, upptäcker att livet inte fungerar som i sociala medier där jag bara har möjlighet att bestämma om jag gillar det eller inte.

Livet, människor har vi nyanser, och det är berikande. Vi har utmaningen att utbilda killar och tjejer som har vuxit upp i ett sammanhang av polarisering och konfrontation, och att kunna erbjuda dem öppna, pluralistiska utrymmen där de kan röra sig fritt och vara den de vill vara samtidigt som de samexisterar med andra stilar, andra sätt och andra idéer.

I de regionmöte som har ägt rum i Spanien har vi fått förslag från människor i Verket och från människor i vår närhet om behovet av mer öppenhet i Verkets centra, av fler aktiviteter för människor som står långt från tron, av att välkomna mer varierade människor. Vi vill arbeta i denna riktning eftersom det förbättrar oss och framför allt gör oss mer Kristuslika.

Samtidigt är kyrkans och Opus Deis skönhet – det »verkliga«, så att säga – inte så mycket det som görs på korporativ nivå (i studenthem, i ungdomsföreningar etc.), utan det som varje person i Opus Dei kan bidra med sitt liv i det sammanhang där han eller hon befinner sig. I linje med detta, som den helige Josemaría sa, bör miljöerna i Verket aldrig vara »en slags defensiv redutt, utan tvärtom ett uppenbart och konkret exempel på en öppen anda, på förståelse«.

Och all den här utbildningen som ni håller för unga människor, syftar den till att få folk att gå med i Opus Dei?

Syftet med det arbete vi gör med ungdomar är att påminna dem om att alla är kallade till helighet, och därför har alla en kallelse, ett kall, ett uppdrag på den plats där de befinner sig. Det är Opus Deis budskap. Vi vill bidra till kyrkans evangelisationsuppdrag, som Jesus Kristus inbjuder oss att samarbeta med på ett personligt sätt.

Det är därför vi försöker uppmuntra unga människor att upptäcka och välja sin egen väg. Som påven Franciskus säger i den apostoliska uppmaningen Christus vivit, som riktar sig till ungdomar, är det viktigt att ställa sig frågan »hur lever vi vår ungdom när vi låter oss upplysas och förvandlas av evangeliets stora förkunnelse?«

I den meningen är Opus Dei helt enkelt ytterligare en väg inom kyrkan, och det är normalt att de flesta av de unga människor som kommer till Opus Dei för att få utbildning aldrig kommer att tillhöra Verket. Bland de ungdomar som deltar i dessa aktiviteter finns det naturligtvis också några som kommer att anse att deras kallelse är i Opus Dei, antingen i apostoliskt celibat eller i äktenskap.

Vid vilken ålder kan en person bli medlem i Opus Dei?

Det är endast möjligt att bli medlem i Opus Dei från och med myndighetsåldern. Ingen under arton år kan bli medlem. Kallet är dock en personlig upplevelse, frukten av en relation med Gud, som kan anas redan tidigare.

När unga människor uttrycker en önskan att tillhöra Verket genom att leva i celibat, överväger Opus Dei därför olika steg i kallelseprocessen.

När kan man ansöka om att bli antagen till Opus Dei?

Från 16,5 års ålder kan man be om att bli antagen till Opus Dei genom att skriva ett brev till prelaten och fortsätta med urskiljningsprocessen (eftersom detta inte innebär någon juridisk inkorporering). Från myndighetsåldern, om personen bekräftar sin önskan att fortsätta, kan han eller hon ansluta sig till Verket.

Är denna inkorporering definitiv? Hur garanteras personens frihet?

Från den första inkorporeringen följer en period på minst fem år

under vilken man vid olika tillfällen måste bekräfta att man vill vara medlem i Opus Dei, som ett sätt att se till att det är en process där man är en huvudperson. Faktum är att från det att en person ber om att bli antagen fram till den definitiva inkorporeringen måste man minst åtta gånger uttryckligen manifestera sin önskan att tillhöra Verket

Dessa milstolpar i kallelseprocessen gör att personens frihet och lämplighet kan prövas och att personen själv kan bekräfta – eller inte – om detta är hans väg i kyrkan.

Hur ser urskilningsprocessen ut för att bli medlem i Opus Dei?

Urskiljning är något som i grunden är erfarenhetsbaserat. Jag blir inspirerad av påven Franciskus ord i hans katekes om urskiljning, där han förklarar att det är en process som är

lika vacker som den är »utmattande« eftersom du sätter igång ditt huvud, din vilja, ditt hjärta, allt du är, samtidigt som du inser att, som påven säger, »Gud är Fader och lämnar oss inte ensamma«.

Det handlar om processer som kombinerar enkelhet och komplexitet i lika delar. Enkelhet i den meningen att en person ser, anar, att Gud kallar honom eller henne till ett sätt att vara och till en position i livet och prövar om detta är hans eller hennes plats och, i viss mening, om han eller hon känner sig bekväm och lycklig i detta uppdrag, även om han eller hon vet att varje väg är ett äventyr; och komplexitet eftersom det inte finns något yttre som försäkrar dig om att detta är för dig. Det är en del av trons ljusdunkel.

Å andra sidan, som för alla kallelser i den katolska kyrkan, är processen för inträde och urskiljning lång, så

att endast de som vill det fritt kan ansluta sig. Till att börja med måste du uttrycka din önskan att gå med i Verket. Sedan får du under en period av minst sex månader personlig utbildning och vägledning för att du på djupet ska kunna förstå den typ av åtagande som du förbereder dig för.

Detta följs av minst ett år av utbildning och urskiljning, varefter den första inkorporeringen, som är tillfällig, kan göras. Därefter, under minst fem år, måste personen årligen bekräfta sin önskan att gå vidare. Det kan tyckas mycket, men det faktum att man måste bekräfta sin önskan att vara medlem i Opus Dei i minst sex år gör det lättare att förstå sin egen kallelse och hjälper Verket att följa med i en process där det är nödvändigt att bekräfta den enskilda personens frihet, huvudroll och lämplighet.

Vad får en ung person med en kallelse till celibat att bestämma sig för att bli numerarie eller adjungerade?

Kallet är ett mysterium. I Opus Dei har vi alla en unik kallelse, men det finns olika sätt att vara i Verket. När man ser att ens kallelse är till apostoliskt celibat, bestämmer man sig också för hur man konkret ska gestalta sin kallelse och sitt engagemang för Gud.

Beroende på sitt sätt att vara, sina levnadsomständigheter, sin karaktär och sina förhoppningar kommer man att upptäcka om man ser sig själv mer som en numerarie (som ägnar sig åt att utbilda andra medlemmar i Verket, som vanligtvis bor i ett centrum och som är öppen för att utveckla Verket i andra länder, om man ser sig själv som kapabel att flytta från en plats till en

annan, eller att vara en del av verkets regering) eller som ett adjungerad (som utför ett brett apostolat i sin familje- och yrkesmiljö och som samarbetar med att utbilda andra medlemmar i Verket).

Enligt min erfarenhet av vägledning i samband med kallelser är nyckeln att fråga personen »hur ser du på dig själv« och att uppmuntra henne att föra en dialog med Gud. Det är därför vi nu försöker se till att det i alla centra i Verket finns numerarier, adjungerade, assisterande numerarier och supernumerarier så att de unga kvinnorna kan se sina referenspunkter, sin kallelse som görs levande på olika sätt. Det är inte heller ovanligt att någon, som ett resultat av denna inledande urskiljning, börjar sin resa på ett sätt och fortsätter på ett annat.

I vilken utsträckning har Opus Dei genomfört förbättringar i processerna för kallelse urskillning?

Jag tror att man i Opus Dei, liksom i andra av kyrkans institutioner, till följd av goda och dåliga erfarenheter har dragit viktiga lärdomar om kallelseprocesser. Som jag sa har vi till exempel fördjupat vår förståelse av vad kallelse urskillning innebär, stärkt rollen för den person som känner Guds kallelse, och från institutionell synpunkt med en vision som vi skulle kunna kalla tålmodig, som förstärker den nödvändiga mognaden och försöker ge personen en ännu djupare och mer medveten säkerhet om hans eller hennes beslut.

Vi har anpassat tidsfristerna för införlivande, eftersom vi bättre har förstått tidens behov av denna

personliga och kyrkliga urskiljning. Prelaten gjorde för ett par år sedan, efter att ha studerat det med sina råd av män och kvinnor som samarbetar med honom i ledningen av Opus Dei, tidsfristerna för inkorporering mer flexibla, så att de bättre kan utvärderas med varje person, som är den som tillsammans med institutionen ser när och hur han eller hon känner sig mer förberedd för att göra det. Vi har också utvecklat en djupare känslighet för dem som lämnar Verket under denna process, och en större förståelse för de möjliga orsakerna.

Å andra sidan arbetar vi mer medvetet och tydligt med att utbilda dem av oss som redan är medlemmar i Opus Dei och som vägleder unga människor i deras kallelseprocess. Vi utbildar oss kontinuerligt i detta avseende och vi arbetar med den nuvarande och tidigare påvarnas dokument och

andra kyrkliga dokument som talar om urskiljning, för att se till att unga människor som överväger en kallelse känner sig fria och glada på denna väg.

Även om det vid första anblicken kanske inte verkar ha något att göra med urskiljning, har vi under årens lopp också fördjupat varje persons enhet med sin egen familj. Inte bara i början av utbildningen, där Opus Dei verkligen följer med och hjälper föräldrarna i deras uppdrag att utbilda sina barn, utan genom hela livet. När det till exempel gäller oss som är numerarier och bor i ett av Verkets centra, är vi glada över att familjerna lär känna de människor vi lever med och kan delta i mitt liv, liksom jag gör i deras.

Hur informeras familjer om sina barns kallelse?

Nuförtiden är det nödvändigt, och det efterlevs, att alla människor börjar på denna väg med sina föräldrars vetskap. Inte bara minderåriga utan även vuxna som är unga och ofta beroende av dem. Familjerna vet att deras söner eller döttrar befinner sig i en kallelseprocess och man räknar med dem för att gå igenom den.

Dessutom uppmuntrar vi de personer som vägleder eller utbildar dem i föreningarna och centren att ha en god relation med familjerna; inte bara i de fall där deras söner eller döttrar uttrycker en önskan om att vara medlemmar i Verket eller börjar bli det, utan vi försöker också gå hand i hand med familjen i utbildningen av varje person.

Och vad är en aspirant?

Aspiranter är tjejer och killar över fjorton och ett halvt år som känner en kallelse från Gud att tillhöra Opus Dei i celibat – numerarier eller adjungerade – men som ännu inte kan göra det eftersom de är under arton år och ännu inte är tillräckligt gamla för att be om att bli antagna. I dessa fall välkomnar Verket denna önskan och ledsagar processen i enlighet med deras ålder.

Under denna tid är de inte medlemmar av prelaturen och tar inte på sig några skyldigheter eller något ansvar. Vad de får är andlig vägledning och utbildning för att lära känna sig själva bättre, fördjupa sina kunskaper om kyrkans lära och sakramenten, bli bättre döttrar och söner till sina föräldrar, bättre vänner, studenter etc.

De får hjälp att reflektera över sitt apostoliska uppdrag i världen och man förklarar också Opus Deis anda för dem, så att de får tillräcklig information för sina funderingar om sin kallelse. Hur som helst, åtminstone i Spanien, är förekomsten av aspiranter inte lika utbredd nuförtiden som den var tidigare, jag tror att det också beror på de nya generationernas långsammare tempo.

Dessutom har aspirantens ställning förändrats med tiden, både i fråga om hur den förstås och hur den levs. Som ett resultat av Opus Deis erfarenhet av kallelseprocesser har vi anpassat både den utbildning och det stöd som de får under denna period av sitt liv, då det handlar om att befästa sin egen mänskliga och andliga mognad, och vi har i praktiken bättre förstått behovet av att gå hand i hand med deras föräldrar.

Under en tid uppmuntrades till exempel aspiranterna att leva så likt en Opus Dei-medlem som möjligt. Men sedan flera år tillbaka har fokus i utbildningen legat på att hjälpa dem att växa som kristna mitt i världen, samtidigt som man tillsammans med dem tar upp den förhoppning de känner att ge sig själva till Gud.

Jag tror att alla dessa förändringar som vi har talat om, som har ägt rum runt år 2000, är frukten av det lärande som Verket har gjort och av en bättre förståelse för dagens ungdomar och familjer.

Och kommer kallelser till celibat i allmänhet från Opus Dei-familjer?

Verkligheten när det gäller kallelser i Opus Dei har utvecklats mycket. I Spanien, till exempel, var det mest normala i början att sönerna och döttrarna var de som gjorde Opus

Dei känt för sina föräldrar. Senare bildade dessa unga människor logiskt nog sina egna familjer och i vardagslivet lärde de sina barn en personlig relation till Gud, vikten av familjeband, viljan att tjäna andra, vikten av ett väl utfört arbete, vänskap... Med andra ord ger de sina barn det som har varit relevant för dem i deras eget kristna liv.

Eftersom man måste känna till något först för att kunna älska det, tycker jag att det är logiskt att många av de kallelser som kommer till Opus Dei i Spanien kommer från kristna familjer som också har fört vidare Opus Deis kristna anda till sina barn. Men alla familjer är olika. I min, till exempel, är mina föräldrar medlemmar i Verket, men vart och ett av mina syskon har utformat sitt liv på ett helt annat sätt.

I andra länder förstår jag dessutom att situationen är mycket

annorlunda: i vissa länder tenderar till exempel kallelser att ske bland vuxna konvertiter, eftersom det knappast finns några katolska familjer.

Samtidigt som vi erkänner att alla kyrkans institutioner har ett evangeliserande uppdrag och önskar kallelser, anser vissa att Opus Dei i årtal har varit påstridiga i sitt sätt att fråga tonåringar om de har en kallelse och uppmuntrat dem att ta steget. Hur skulle du svara?

Som jag förklarade tidigare delar vi, som en del av kyrkan, uppdraget att evangelisera. Det sätt på vilket detta uppdrag har utförts har utvecklats över tid och kan ha uppfattats på olika sätt beroende på varje persons erfarenhet.

I hela kyrkan, liksom i resten av samhället, har det skett en djupgående förändring i det sätt på vilket unga människor ledsagas. I reflektionen över kallelsens pastoralala arbete, särskilt när det gäller urskiljning, i synnerhet när det gäller ungdomar, läggs därför vikt vid mognad, försiktighet och respekt för att kunna genomföra en adekvat vägledning.

Vi är inte omedvetna om att det finns människor som har varit med i Opus Dei och som säger att de har känt sig pressade på detta sätt, och jag beklagar verkligen att de har upplevt det så. Jag önskar att det inte hade hänt.

Jag tror att under de första årtiondena av expansion kan entusiasmen för att förmedla Opus Deis budskap, som i hög grad är kopplat till handling, i vissa fall ha lett till ett välmenande men kanske

alltför insisterande förhållningssätt. Opus Dei har dock alltid hävdats att kallelsen är ett personligt och fritt kall, och har försökt låta varje person reflektera djupt, i Guds närvaro, fritt och utan påtryckningar, över sin egen andliga väg.

Det verkar som om det i kyrkan och i Opus Dei råder en kris när det gäller kallelser eller att många av dem som påbörjar sin bana senare lämnar den. Vad skulle du säga om detta?

Det är sant att antalet kallelser har minskat jämfört med nittiotalet och de första åren av det nya millenniet. Gud är den som väcker upp kallelser; vi, som prelaten nyligen sa i en intervju, samarbetar med Guds nåd så att många kan komma till Jesus Kristus.

Samtidigt är inte kallelser den enda frukten och även om de är färre än vid andra tillfällen tackar vi Gud för

de människor som fortsätter att ge sina liv till Opus Dei, antingen i celibat eller som supernumerarier eller på andra sätt inom kyrkan; och det finns många familjer, ungdomar och vuxna som kommer till Verket och är tacksamma för den hjälp de får i sin utbildning.

Det är också sant att många människor har varit med i Verket och inte gått vidare. Vi beklagar att vissa har dåliga minnen från sina år i Opus Dei eller har känt sig ensamma vid tidpunkten för sin avgång och under årens lopp. I den meningen kan vi ha saknat närhet och engagemang för dessa människor och kanske fokuserade vi mer på att se till att deras avgång inte hade en negativ effekt på resten av människorna i Verket. Jag tror inte att detta har varit fallet på många år, och vi vill i alla fall arbeta hårdare för att se till att det inte blir så.

Jag vet också att det finns många människor som anser att deras år i Verket var lyckliga och ser dem som en hjälp för att Gud ville skapa fasta kristna rötter i dem, och de fortsätter att vara mycket nära och har till och med bett om att bli antagna i Opus Dei igen.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/vi-uppmuntrar-unga-manniskor-att-upptacka-och-valja-sin-egen-vag/>
(2026-03-20)